

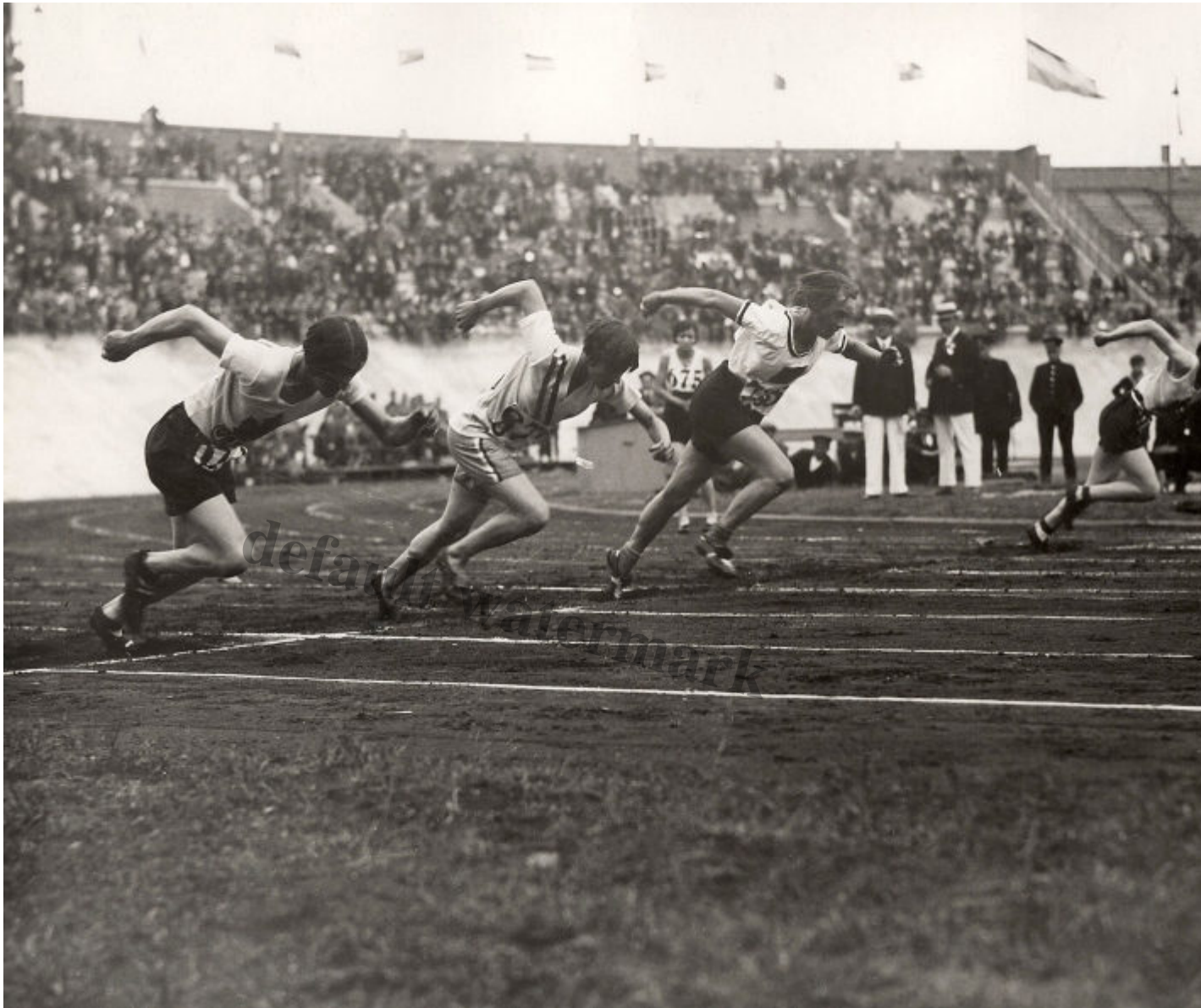
Betty Robinson

Beschrijving

Op haar zestiende werd ze de snelste vrouw ter wereld. Op 19-jarige leeftijd stopten ze haar lichaam in een kofferbak, in de veronderstelling dat ze dood was. Haar naam was *Betty Robinson*. Dit is het ongelooflijke waargebeurde verhaal van de *Olympisch* kampioen die letterlijk uit het graf opstond om te bewijzen dat de wereld ongelijk had.

Het verhaal begint in 1928 op een treinperron in *Chicago*. Een wetenschapsleraar op de middelbare school genaamd *Charles Price* keek naar de pendelaars toen hij een tienermeisje zag sprinten om een vertrekkende trein te halen. Ze vloog. Hoewel de deuren sloten voordat ze ze bereikte, was Price verbijsterd toen hij zag dat ze al op haar stoel zat toen hij aan boord ging. Ze was helemaal naar de andere kant van het station gesprint en kwam via een andere deur binnen.

Toen hij haar de dag erna op school een sprintje liet trekken en de tijd klokte, was hij sprakeloos. Hij keek naar zijn horloge en vervolgens naar haar en zei: *â??Je zou moeten concurreren.â??* Betty wist niet eens wat dat betekende. Destijds realiseerde ze zich niet eens dat vrouwen competitief mochten rennen. Maar slechts vier maanden later, in haar vierde race ooit, stond ze in *Amsterdam* op de *Olympische Spelen* van 1928. Ze pakte het goud op de 100 meter en werd daarmee de jongste vrouw (16 jaar) in de geschiedenis die het evenement won. Dat record staat vandaag de dag nog steeds. Haar winnende 12,2 was uiteraard een olympisch record.

De start van de 100 m in Amsterdam 1928. Betty Robinson is de 2e van links.

Chicago behandelde haar als royalty. Ze gaven haar een parade van 21 kilometer en 20.000 mensen juichten haar naam toe. Ze was de *“Golden Girl”* van *Amerika*, met een toekomst die er perfect uitzag. Tot, op een zinderende dag in juni 1931, alles verbrijzelde.

Om aan de hitte van *Chicago* te ontsnappen, namen Betty en haar neef een kleine tweedekker. Minuten na de start stopte de motor. Het vliegtuig stortte neer in een moerassig veld. Toen een omstander het wrak bereikte, zag hij Betty's lichaam. Haar been was op drie plaatsen gebroken, haar arm was verbrijzeld en ze had een diepe snee in haar voorhoofd. Hij controleerde haar pols en voelde niets.

In de overtuiging dat ze overleden was, tilde de man haar in zijn kofferbak en reed haar rechtstreeks naar een begrafenisondernemer.

Het was de begrafenisondernemer die een kleine beweging opmerkte. *“Ze ademt nog!”* schreeuwde hij.

Betty lag zeven weken in coma. Toen ze eindelijk haar ogen opende, gaven de medici haar geen hoop. Ze zeiden tegen haar: *â??Je zult nooit meer rennen. Misschien loop je zelfs nooit goed.â??*• Haar ene been was nu een halve centimeter korter dan het andere, en werd bij elkaar gehouden door een zware metalen pin.

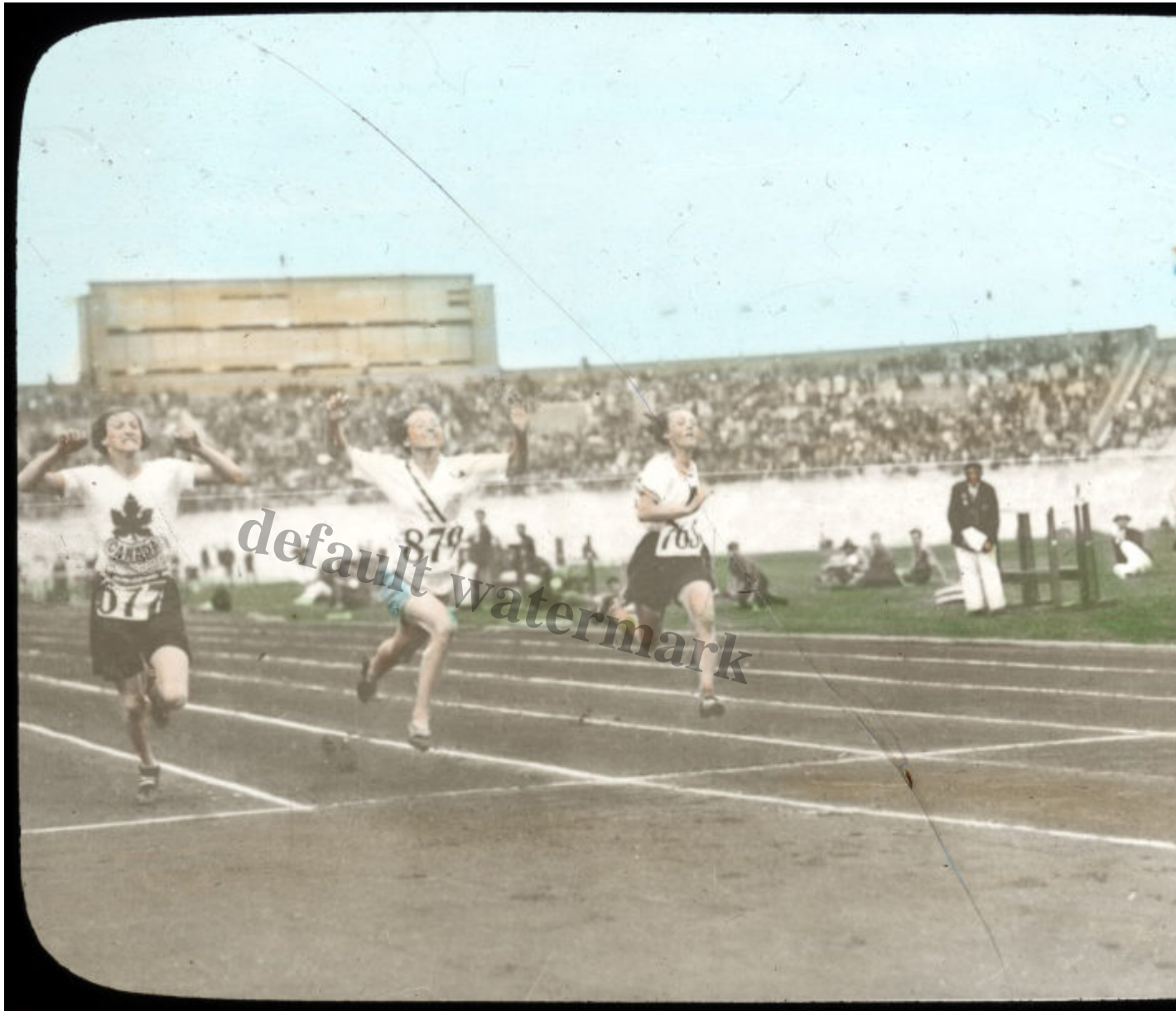
Ze bracht maanden door in een rolstoel en twee jaar lang leerde ze simpelweg hoe ze de ene voet voor de andere moest zetten. Ze zat in haar woonkamer en zag hoe de Olympische Spelen van 1932 in haar eigen land aan haar voorbij gingen.

Maar Betty was nog niet klaar. Haar lichaam was weliswaar nog steeds getekend. Ze kon haar knie niet genoeg buigen om in de startblokken te hurken voor een sprint. Maar in een estafetterace beginnen lopers staande. Dat was haar kans.

Geld was er niet. Haar familie was gebroken door de *Grote Depressie* en de medische rekeningen. Terwijl het herenteam volledig gefinancierd werd, moest Betty haar eigen onkosten betalen. Ze verkocht haar linten, haar spelden en haar memorabilia â?? alles behalve haar gouden medaille. Ze werkte als secretaresse en spaarde elke cent, totdat ze eindelijk genoeg had om aan boord van het schip naar *Duitsland* te gaan.

In *Berlijn* 1936 was het *Duitse* team de grote favoriet. Tijdens de finale van de 4Ã?100 estafette stond *Duitsland* aan de leiding. Maar toen hun voorlaatste loper het stokje probeerde te pakken, liet ze het vallen. Betty twijfelde niet. Ze voerde haar deel van de race perfect uit en droeg het stokje over aan haar teamgenoot die als eerste over de finish kwam. Tegen elke medische wet in stond Betty Robinson opnieuw op het podium met goud.

Later in haar leven dacht haar dochter na over het lef van haar moeder en zei: *â??De eerste medaille was voor haar niet zo belangrijk als de medaille uit â??36. Die eerste was makkelijker. Voor de tweede moest ze heel hard werken.â??*•

De finish van de 100 m in Amsterdam 1928. Betty Robinson wint als de 2e van links.

Betty werd 87 en droeg in 1996 zelfs de Olympische fakkel. Ze bewees dat een *dead end* slechts een doodlopende weg is als je stopt met lopen. De wereld kan je vertellen dat je *klaar bent*, maar jij bent uiteindelijk de enige die beslist wanneer de race echt voorbij is.

Datum aangemaakt

2026/04/08